

Arrest

nr. 260 967 van 22 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 maart 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2019. Op 13 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 28 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pashtoun te zijn. U bent een moslim van de soenitische strekking. Op 10 maart 1996 bent u geboren in Matta Mughal Khel, een dorp gelegen in het Charsadda District van de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa. Voor uw universitaire studies verbleef u ook in Pesjavar en in Islamabad.

In 2010 sloot u zich net als veel jongeren uit uw regio aan bij de Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI). U zette zich actief in voor de partij door stemmen te ronselen, vergaderingen bij te wonen, publieke bijeenkomsten te organiseren en als vrijwillig sociaal werker. Op het einde van 2017 werd u tevens senior vicepresident van de jeugdafdeling van PTI. Bij uw politieke activiteiten had u ook zeer veel aandacht voor de wijze waarop het leger Pashtounen doodde in uw regio onder de dekmantel van de jacht op de Tehrik-i-Taliban Pakistan (TTP). Na de aanslag van de TTP op de Army Public School and College in Pesjavar van 16 december 2014 realiseerde u zich dat het niet anders kon dan dat het leger en de TTP samenwerkten. U vond immers geen andere verklaring waarom de TTP tot in de sterk bewaakte school raakte. U deelde uw ideeën hierna ook met anderen.

Vanaf 2011 studeerde u in Pesjavar. U behaalde er uw intermediate diploma in pre-engineering en in 2018 behaalde u er een bachelor of science and electronics. Als eindwerk koos u ervoor om geen thesis te schrijven, maar een project te doen. U ontwikkelde hiervoor een spionagerobot die bestond uit een op afstand bestuurbare wagen met een camera die in moeilijk bereikbare regio's de facilitators van de taliban konden opsporen. Als deze facilitators de robot zouden ontdekken en vernietigen, dan konden de facilitators nog steeds gevonden worden aangezien u dan hun locatie wist.

In november 2018 bezocht u uw geboortedorp. U werd er meegenomen door de facilitators van de taliban. Er werd een bijeenkomst georganiseerd waarop ook de ouderen en de politie aanwezig waren en er werd gezegd dat u tegen de taliban was en dus ook tegen de Islam. U werd er gevraagd om u te excuseren, er werden verschillende fatwa's tegen u uitgesproken en u mocht niet meer naar de moskee gaan om te bidden. Na dertig of veertig minuten werd u terug vrijgelaten. In uw eindwerk wijzigde u vervolgens het woord TTP naar vijanden van de natie.

Eind 2018 ging u op een motor naar Tangi, Charsadda district, om er een cricketbat te kopen. Plots begonnen twee personen op u te schieten waardoor u op de grond viel. Gelukkig was er net een schapenkudde die passeerde waardoor uw aanvallers u niet meer konden zien en vertrokken. Twee personen die de aanval hadden gezien, brachten u naar een kleine apotheek waar u EHBO kreeg. Nadien ging u naar het politiekantoor om een klacht in te dienen. Na veel aandringen hebben zij uw klacht geregistreerd, maar ze weigerden dit in uw exacte bewoording te doen. U was er namelijk van overtuigd dat het leger achter deze aanval zat. Niemand zou namelijk zo dicht bij het politiekantoor een dergelijke aanval durven doen. De politie weigerde evenwel het woord leger te noteren in de FIR. Uw vader is nadien nog verschillende keren naar het politiekantoor gegaan om te informeren naar het onderzoek, maar de politie bleek geen intentie te hebben om enig onderzoek te voeren. Ook wanneer u met die klacht naar de rechtbank ging, weigerden ze die klacht in te voeren in het rechtssysteem.

Na deze aanval werd uw leven heel moeilijk. Zowel de Inter-Services Intelligence (ISI) als de Military Intelligence (MI) begonnen u duidelijk te viseren aan de hand van tussenpersonen. U kon nergens vrij heen gaan en u kreeg verschillende anonieme telefoontjes in slecht taalgebruik. U trachtte verschillende politici en mensenrechtenactivisten te contacteren om u te helpen, maar niemand reageerde. De politie begon u ook te viseren. Als u met een groep mensen onderweg was, werd u altijd uitgekozen voor controle. Er werd ook gezegd dat uw identiteit geblokkeerd was. Ook uw laptop werd in beslag genomen in Islamabad. Via uw neef die voor de special branch van de politie werkte, kwam u te weten dat uw naam op een wanted list stond. U werd foutief omschreven als lid van Pashtun Tahafuz Movement (PTM), een organisatie die geband werd door het leger en zich ook uitsprak tegen het leger.

Door deze hele situatie besloot u dat er geen andere optie was voor u dan het land te verlaten. U verliet Pakistan op illegale wijze op 6 juni 2019 en u reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, een attest van uw woonplaats, de overlijdensakte van uw moeder, uw studentenkaart en een enveloppe. U legt daarnaast ook de kopieën van de volgende documenten neer: twee family registration certificates, documenten betreffende uw secundaire en universitaire studies, een usb-stick met daarop foto's en info over uw project, foto's van een politieke bijeenkomst, foto's van een bijeenkomst, een Information Report over u, een FIR ingediend door u en medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U bent er immers niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u geviseerd werd door de facilitators van de Tehrik-i-Taliban Pakistan (TTP), het Pakistaanse nationale leger, de Inter-Services Intelligence (ISI) of de Military Intelligence (MI).

Hierbij wenst het CGVS vooreerst op te merken dat uw betrokkenheid bij de Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI) minder groot is dan u wenst te laten uitschijnen. U geeft namelijk aan dat u zich actief inzette voor de partij door stemmen te ronselen, vergaderingen bij te wonen, publieke bijeenkomsten te organiseren en als vrijwillig sociaal werker. Op het einde van 2017 werd u tevens senior vicepresident van de jeugdafdeling van PTI (CGVS p.7). Ondanks dit grote engagement laat u het evenwel uit uw lidmaatschap op overtuigende wijze te staven. U legt dan wel een e-mail, foto's van bijeenkomsten en een video van een speech neer die uw lidmaatschap moeten staven, maar uit deze documenten kan geen grote betrokkenheid bij de PTI worden afgeleid. Op de foto's van de bijeenkomsten bent u dan wel te zien, maar ze bewijzen niet dat u een actief lid was van de PTI, noch uw mate van betrokkenheid bij deze partij. In de e-mail die u neerlegt wordt enkel vermeld dat u op de shortlist staat om lid te worden van de National Youth Assembly (NYA). De NYA is "the largest youth forum to hold youth parliamentary sessions where thousands of young Pakistanis are taking part in different youth parliamentary sessions of the NYA to become future leaders, bureaucrats, social workers, philosophers and responsible citizens" (zie landinfo, document 4). Uw mogelijke selectie voor de NYA vormt dus geen bewijs dat u lid was van een politieke partij. U was namelijk ook student en kon hierdoor ook in aanmerking komen. Bovendien is op de door u neergelegde e-mail niet alle info beschikbaar waardoor het onmogelijk is om te verifiëren of dit over een oprecht document gaat. Zo is het e-mailadres van de afzender niet volledig zichtbaar en staat slechts een deel van de e-mail op de printscreen die u nam en neerlegde. De door u neergelegde e-mail heeft dan ook nagenoeg geen bewijswaarde. Het beeldfragment van de speech die u deed, kan ook niet volstaan als voldoende bewijsmateriaal om uw jarenlange engagement te staven. Hierbij dient er op gewezen te worden dat niet zo zeer betwijfeld wordt dat u lid was van de PTI, maar wel de mate waarin u betrokken was bij de partij. U legt dus geen enkel overtuigend document neer waaruit kan besloten worden dat u een actief lid was van de PTI. Van iemand die jarenlang een actief lid was van de PTI zou nochtans heel wat bewijsmateriaal verwacht kunnen worden, te beginnen met een lidkaart, foto's van het vrijwilligerswerk, mailverkeer naar aanleiding van de evenementen die u organiseerde ... U zou zelfs verkozen zijn tot senior vicepresident, maar ook hiervan legt u geen enkel bewijs neer (CGVS p.7). Dat u hiervan niets van voorlegt doet dan ook vermoeden dat uw betrokkenheid bij de PTI bijzonder relatief is. Hierbij is het overigens opvallend dat ook op uw facebook-profiel geen enkel spoor van uw politiek activisme terug te vinden is (zie landeninfo, document 1a). Uw bewering dat uw laptop in beslag genomen werd, biedt hierbij onvoldoende verantwoording voor uw gebrek aan bewijsmateriaal (CGVS p.9). Van iemand met een dergelijk grote betrokkenheid bij de PTI als u wenst te laten uitschijnen kan immers worden verwacht dat die zijn betrokkenheid ook kan staven aan de hand van bewijsmateriaal dat niet enkel op een laptop beschikbaar is. Zo is mailverkeer raadpleegbaar vanaf verschillende toestellen. Ook foto's worden gedeeld via verschillende kanalen. U heeft bijgevolg uw actieve lidmaatschap van de PTI niet aangetoond.

Wat er ook van zij, u bent er ten tweede niet in geslaagd aan te tonen dat u zich publiekelijk zou hebben uitgesproken tegen het Pakistaanse leger en hun samenwerking met de TTP. U laat het immers na om hier enig bewijs van neer te leggen. U beweert nochtans dat u zich al sinds 2014 realiseerde dat het leger en de TTP samenwerkte en geeft aan dat u zich sinds 2018 actief uitgesproken heeft over deze realisatie (CGVS p.8). Dat u hiervan geen enkele video, foto of tekst kan voorleggen doet dan ook vermoeden dat u nooit een dergelijk publieke uitspraken heeft gedaan tegen het leger of de TTP.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u bezwaarlijk kan voorhouden dat uw eindwerk door de facilitators van de TTP beschouwd werd als een ernstige bedreiging. U maakte immers een prototype van een robot die eruit ziet als een camera die gemonteerd is op een wagen die vanop afstand bedienbaar is. Hoewel uw prototype academisch relevant kan zijn in uw vakgebied, kan dit bezwaarlijk beschouwd worden als een concrete bedreiging voor de TTP of hun facilitators. Een dergelijk toestel zou immers minder effectief zijn dan drones die al actief ingezet worden in de jacht op TTP. Uw robot is

minder mobiel en minder subtiel dan een drone. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat de TTP of hun facilitators zich bedreigd voelden door uw project.

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat noch de facilitators van de Tehrik-i-Taliban Pakistan (TTP), noch het Pakistaanse nationale leger, noch de Inter-Services Intelligence (ISI), noch de Military Intelligence (MI) enig motief hadden om u te viseren. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de vervolging die u zou hebben ervaren.

Wat betreft de ontvoering in uw geboortestreek is het immers allereerst bijzonder opvallend dat u hier een foto van kan voorleggen. Bovendien lijkt u op deze foto eerder een vergadering bij te wonen, dan ontvoerd te zijn van uw huis. Uw verklaringen betreffende uw ontvoering wijzigde u ook doorheen uw interview. Zo gaf u aanvankelijk nog aan dat u op deze vergadering werd medegedeeld dat u geen project tegen de TTP mocht doen, want dat u dan tegen de Islam was en dat u uw excuses moest bieden, wat u ook zou gedaan hebben (CGVS p.8). Later in het interview gaf u plots aan dat er meerdere fatwa's tegen u werden uitgesproken en dat u niet meer naar de moskee mocht gaan om te bidden (CGVS p.10-11, 13). Dat u niet meteen vertelde over de fatwa's die tegen u werden uitgesproken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich ook na uw ontvoering noch in uw geboortestreek bevond. Ze bezocht u Tangi, wat zich ook in Charsadda district bevond (CGVS p.8). Dat u nadat er een fatwa tegen u werd uitgesproken alsnog in uw geboortestreek bleef vertoeven kan allesbehalve overtuigen. Bovendien kan er verwacht worden dat u van een dergelijke grote gebeurtenis toch enige vorm van bewijs kan voorleggen, in casu quod non.

Ook wat betreft de aanval op u in Tangi kan u niet overtuigen. Zo legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw vrij relaas gaf u namelijk aan dat u na het schietincident naar het ziekenhuis gebracht werd en er een spoedbehandeling kreeg (CGVS p.8). Later in het interview gaf u dan weer aan dat u naar een kleine apotheek ging en er EHBO kreeg (CGVS p.11). Dat u over zulke essentiële aspecten van uw asielrelaas niet coherent kan vertellen ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U laat het bovendien na om medische attesten neer te leggen waaruit uw verwondingen blijken. U legt dan wel twee Belgische medische attesten neer, maar deze geven enkel aan dat u last heeft van uw schouder vanwege uw werk. Ze hebben dan ook geen betrekking op het vermeende schietincident. Voorts bestaan uw verklaringen betreffende deze aanval over een danige hoeveelheid aan toevalligheden, dat de kans bijzonder klein is dat een dergelijke gebeurtenis werkelijk plaatsvond. Zo geeft u aan dat er plots een auto was vanwaar schoten op u gelost werden. U stak vervolgens een brug over en nadien was er een schapenkudde en u viel waardoor uw belagers u niet meer konden zien (CGVS p.11). Hierbij is het bijzonder opvallend dat er twee mensen u probeerde te doden vanuit een auto, maar dat geen van hen er in slaagde om u te raken. Daarnaast kon u tijdens de aanval nog een brug oversteken voor u geraakt werd. Nadat u viel besloten uw aanvallers dat ze u geraakt werden en vertrokken ze, zonder dit te verifiëren. De FIR die u indiende tegen uw belagers kan hierbij eveneens niet overtuigen. Zo legt u vooreerst slechts een kopie neer, die eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk. Gezien de wijdverbreide corruptie in Pakistan is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten ook bijzonder relatief. Het is hierbij voorts bijzonder opvallend dat u jegens de politie volharde dat het leger achter deze aanval zat. U was namelijk ontvoerd in uw dorp en er werden fatwa's tegen u uitgesproken. Een aanval door de facilitators van de TTP zou veel meer plausibel zijn. Uit de verklaringen betreffende de aanval blijkt overigens geenszins dat die door gespecialiseerde personen gebeurde. Uw verklaringen betreffende de aanval in Tangi blijken dan ook ongeloofwaardig te zijn.

Verder geeft u aan dat u algemeen gevisieerd werd via dreig telefoons, extra controles, en enkele arrestaties. Wederom dient te worden vastgesteld dat u het nalaat om hier enige vorm van bewijs van neer te leggen. Als u zodanig gevisieerd werd is het immers niet aannemelijk dat u geen enkel van deze incidenten kan aantonen. De documenten die u wel neerlegt om te staven dat u vervolgd werd, met name de twee family registration certificates (FRC) en het informatierapport over u, kunnen hierbij allesbehalve overtuigen. Aan de hand van de twee FRC's wenst u aan te tonen dat uw identiteit geblokkeerd werd bij de Nadra (CGVS p.8-9). Op de eerste FRC wordt u immers vermeld en op de tweede FRC ontbreekt uw naam. De oudste FRC die u neerlegt en waar u nog op staat dateert evenwel van 27 mei 2019 en dus van 10 dagen voor uw vertrek uit Pakistan op 6 juni 2019 (CGVS p.4). Uw identiteit werd dus niet geblokkeerd in de periode dat u nog in Pakistan verbleef zoals u beweert. De tweede FRC die u neerlegt en waar uw naam niet wordt vermeld, kan daarnaast geen bewijs vormen dat uw identiteit geblokkeerd zou zijn. Ook uw zus H.G. wordt niet op deze FRC vermeld en u geeft geen enkele reden waarom ook haar identiteit geblokkeerd zou zijn. Mogelijks bevat de meest recente FRC dus andere informatie omdat u zich in het buitenland bevond en uw zus trouwde. De recentste FRC werd overigens door uw vader aangevraagd en de oudste door u, hetgeen ook een mogelijks verschil in familieleden kan verklaren. Wat er ook van zij, de FRC's die u neerlegt zijn slechts zwart-wit

kopieën die eenvoudig te manipuleren zijn. Bovendien is het opvallend dat de meest recente FRC, die opgesteld werd op 10 februari 2020 nog de naam van uw moeder bevat, terwijl zij reeds op 13 september 2019 overleed. De meest recente FRC blijkt dan ook weinig betrouwbaar. Indien uw identiteit werkelijk geblokkeerd zou zijn, zijn er overigens betere manieren om dit te bewijzen. U heeft namelijk een Pakistaanse identiteitskaart en zou zo kunnen inloggen op de website van de Nadra. Dat u zich alsnog beperkt tot een onvolledige FRC vormt dus verre van bewijs van uw beweerde vervolging.

Het informatierapport dat u neerlegt blijkt een simpel getypt document dat eender wie kan opstellen. Het document heeft dus nagenoeg geen bewijswaarde. Geconfronteerd met deze vaststelling beweerde u dat het document een stempel bevat van de special branch (CGVS p.11). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat het door u neergelegde document geen stempel bevat, wijzigde u uw verklaringen door simpelweg te stellen dat als de special branch een originele versie had afgeleverd, dat ze er dan een stempel hadden moeten opzetten (CGVS p.11). Deze verklaring houdt absoluut geen steek en u lijkt uw relaas tijdens het interview nog op te bouwen. Voorts is het opvallend dat het document in het Engels werd opgesteld en het geen template volgt. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat het om een top secret document gaat en dat er veel in het Engels gecommuniceerd wordt (CGVS p.10-11). Zelfs bij geheime communicatie dient evenwel voldaan te worden aan bepaalde regels en verplichtingen. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de boodschap dat u lid was van PTM op dusdanige wijze verspreid zou worden over de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Bovendien is het onduidelijk waarom een dergelijk document geheim moest blijven. Ze beschuldigden u immers van lidmaatschap van de PTM, hetgeen een gegronde reden tot onderzoek naar uw persoon zou vormen. Voorts is het zeer onwaarschijnlijk dat een dergelijk geheim rapport rond zou gaan over u, maar dat er verder geen officiële procedures tegen u liepen (CGVS p.12). U werd zelfs niet, of toch niet zo ver u weet, op een exit ontrol list geplaatst (CGVS p.12).

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de "peace committees", een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het

CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. De FRC's, de foto's betreffende uw vervolging, de FIR die door u werd ingediend, het informatierapport over u en de medische attesten werden immers reeds besproken. Uw identiteitskaart, het attest van uw woonplaats, documenten van uw secundaire en universitaire studies, de informatie betreffende uw afstudeerproject en de enveloppes die u neerlegt hebben enkel betrekking op uw identiteit, herkomst en studies. Deze elementen worden niet betwijfeld. De opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 "aangezien het asielrelaas van de verzoeker houdt direct verband met criteria voor het verkrijgen van asiel", "en/of" van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), "en/of" van artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt dat zij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in Pakistan waardoor zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft. De verzoekende partij preciseert dat zij door de facilitators van Tehrik-i-Taliban Pakistan (hierna: TTP), door het Pakistaanse leger, door de Inter-Services Intelligence (hierna: ISI) en door de Military Intelligence (hierna: MI) gevisieerd wordt. Zij is aldus het doelwit van zowel de Pakistaanse autoriteiten als de taliban. Ten eerste omdat zij openlijk haar vermoeden geuit heeft dat het leger en TTP samenwerken. Ten tweede omdat zij een spionagerobot ontwikkeld heeft. Tot slot haalt de verzoekende partij aan dat haar politieke activiteiten haar eveneens in de problemen gebracht hebben en er ten onrechte van beschuldigd wordt lid te zijn van de Pashtun Tahafuz Movement (hierna: PTM). Zij vreest het slachtoffer te worden van mishandelingen omwille van haar politieke overtuiging als ze naar Pakistan zou terugkeren. Gezien de huidige context van het conflict en het geweld in Pakistan en in haar provincie acht zij haar verklaringen niet enkel coherent maar ook plausibel.

Zij wijst erop dat zij geen bescherming kan krijgen van haar eigen overheid, die haar ook viseert. Zij betoogt dat zij *prima facie* nood heeft aan internationale bescherming en verwijst naar haar tweede middel. Zij meent dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Ook citeert de verzoekende partij dienaangaande rechtspraak van de Raad. Zij stelt dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven waardoor haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Haar verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie.

Onder verwijzing naar haar tweede middel voert zij aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn. Zij meent dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. In ondergeschikte orde dient haar de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de principes van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert uit het rapport "Pakistan. Security Situation. Country of Origin Information Report" van EASO van oktober 2020 en uit de bestreden beslissing en zij betoogt dat zij een burger met een bepaald profiel is, namelijk dat zij politiek actief is als lid van de politieke partij Pakistan Tehreek-e-Insaf (hierna: PTI). Gezien haar activiteiten loopt zij een reëel risico, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, om geraakt te worden door het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, aldus de verzoekende partij.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende en/of niet adequaat is om haar internationale bescherming te weigeren. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met al haar verklaringen en alleen de voor haar nadelige elementen in de bestreden beslissing heeft opgenomen zonder haar correcte antwoorden te noemen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij een reële betrokkenheid heeft bij de politieke partij PTI. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud aangaande haar activiteiten voor deze partij. Zij wijst erop dat zij eind 2017 senior vicepresident van de jeugdafdeling van de PTI werd. Zij stelt dat zij diverse documenten heeft voorgelegd en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over haar betrokkenheid bij PTI. Zij wijst erop dat zij een e-mail, foto's van bijeenkomsten en een video van een speech voorlegde, alsook een lidkaart van 2010 die door het CGVS niet werd onderzocht. Betreffende haar Facebookprofiel betoogt de verzoekende partij dat zij dit aanmaakte tijdens haar verblijf in Griekenland en dat zij in Pakistan niet actief was op sociale media. Zij wijst er tevens op dat haar laptop in beslag werd genomen, dat hierop veel bewijs van haar activiteiten stonden maar dat zij deze helaas niet meer heeft. Zij stelt dat zij geen bewijsmateriaal van haar activisme in haar mailverkeer kan hebben. Zij meent dat het CGVS over het algemeen bewijs vereist waarover zij niet beschikt. De verzoekende partij betoogt dat indien het CGVS niet overtuigd was van haar betrokkenheid bij de PTI, verdere vragen hadden moeten worden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij bevindt zich nu ver van Pakistan en is niet in de mogelijkheid bijkomend bewijs te verkrijgen, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat haar activiteiten niet noodzakelijk sporen nalieten en dat zij fysiek actief was. Op grond van haar verklaringen, de voorgelegde stukken en het voorgaande vraagt de verzoekende partij haar activiteit en betrokkenheid bij de partij vast te stellen.

Verder citeert de verzoekende partij uit de notities van het persoonlijk onderhoud inzake haar verklaringen over de openbare verklaringen die zij aflegde tegen het Pakistaanse leger en over haar vermoeden van samenwerking tussen het leger en TTP. Zij meent dat haar verklaringen gedetailleerd zijn en dat het feit dat zij niet over fysiek bewijs beschikt, er niet toe kan leiden dat haar verklaringen ongeloofwaardig worden bevonden.

Met betrekking tot de door haar ontwikkelde spionagerobot betoogt de verzoekende partij dat zij hierdoor een doelwit werd van de taliban, die haar ervan beschuldigden tegen hen en tegen de islam te zijn. De beoordeling van de commissaris-generaal dat een dergelijke robot minder effectief is dan de reeds gebruikte drones, acht de verzoekende partij subjectief daar de commissaris-generaal de realiteit ter plaatse niet kent terwijl zij zelf studies over dit onderwerp deed en zich in het probleem kon verdiepen en op basis hiervan kan bevestigen dat haar project op bepaalde missies mogelijk effectiever is dan drones. Bovendien belet het feit dat er al drones zijn die de taliban achtervolgen, volgens haar niet dat andere spionageprojecten angst voor de taliban opwekken. Zij betoogt dat het door haar vervaardigde prototype een bedreiging vormt voor de taliban zodat het algemeen aannemelijk is dat zij een doelwit is van de taliban.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij in 2018 werd ontvoerd door de taliban en citeert zij dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierna betoogt zij als volgt:

"In het bestreden besluit verwijt de tegenpartij verzoeker dat hij een foto van de bijeenkomst heeft. Deze kritiek van de tegenpartij is onbegrijpelijk. De wederpartij verwijt verzoeker een gebrek aan bewijs met betrekking tot met name zijn betrokkenheid bij de partij en zijn spreken in het openbaar. Wanneer de verzoeker materieel bewijs levert, geeft de wederpartij de verzoeker de schuld.

Toen verzoeker werd ontvoerd, werd hij misleid om een vergadering bij te wonen waar hij moest beloven geen verdere acties tegen de Taliban te ondernemen.

De fatwa's werden na de bijeenkomst tegen hem uitgesproken. Verzoeker werd verboden om moskeeën te bezoeken.

Ten slotte wil verzoeker erop wijzen dat hij na de gebeurtenissen niet in de regio is gebleven. Hij ging inderdaad naar Peshawar en Islamabad."

Met betrekking tot de aanval op haar in Tangi stelt de verzoekende partij dat zij hierover veel details heeft gegeven en citeert zij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Vervolgens betoogt zij als volgt:

"Na de aanval werd verzoeker naar een kleine kliniek gebracht. Naast deze kliniek is een apotheek. Het is duidelijk dat dit een begrips- en/of vertaalfout is. Verzoeker ontkent anders te hebben aangegeven Tijdens de aanval zat verzoeker op een motorfiets terwijl de aanvallers in een auto zaten. Het is dus heel aannemelijk dat ze hem niet hebben kunnen aanraken.

Wat betreft de mensen achter de aanval op verzoeker in Tangi. Verzoeker weet niet zeker wie het is. Verzoeker heeft echter al jaren twijfels over de connectie tussen de Taliban en het leger. Verzoeker weet dat zowel het leger als de Taliban tegen hem zijn. Hij is dan ook bang voor beide. Verzoeker heeft geen bewijs van de aanval die hij heeft ondergaan. Toch verzoekt hij dat dit evenement wordt gehouden zoals vastgesteld, rekening houdend met zijn gedetailleerde verklaringen."

Voorts betoogt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

"Wat betreft de dreigtelefoons, extracontroles en enkele arrestaties: Sinds de verzoeker in het vizier van de autoriteiten en de Taliban is geweest, heeft de verzoeker te lijden gehad van echte intimidatie. De autoriteiten en de Taliban gebruiken strategieën om onopgemerkt te blijven. De autoriteiten treden immers nooit rechtstreeks op tegen de verzoeker. Zo wordt de verzoeker indirect bedreigd en ondervindt hij problemen bij de controle van zijn identiteit.

Met betrekking tot de opmerking van de wederpartij over de afwezigheid van zijn zus G.H., wil verzoeker erop wijzen dat wanneer een vrouw in Pakistan trouwt, zij niet meer op de FRC staat, maar uiteraard op die van haar echtgenoot. Dit verklaart dan ook de afwezigheid van vermelding van zijn zus op de FRC.

Wat de vermelding van zijn moeder op het document betreft, wil verzoeker erop wijzen dat de overlijdensakte van zijn moeder niet bij NADRA was ingediend. Dit verklaart waarom zijn moeder ondanks haar dood nog steeds wordt genoemd.

Wat ten slotte de vorm van het document betreft, bevestigt verzoeker het document te hebben ontvangen zoals het is. Verzoeker heeft het in het Engels opgestelde document ontvangen.

Gelet op het voorgaande verzoekt de verzoeker dat de afgewezen documenten in aanmerking worden genomen bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming."

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat dit artikel niet correct werd toegepast door de verwerende partij. De verzoekende partij meent dat zij veel details en documenten heeft gegeven om haar problemen en haar vrees in geval van terugkeer naar haar land van herkomst te bewijzen.

De verzoekende partij besluit als volgt in haar verzoekschrift:

"Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

Er werd al door Uw Raad beoordeeld dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables ».

Wat niet het geval was in casu.

De motivering van de beslissing is dus zeker niet afdoende om verzoekers relaas onaannemelijk te achten. Verzoeker heeft doorleefde, spontane en gedetailleerde verklaringen afgelegd.

Op grond van het voorgaand luidt de conclusie dat er in Pakistan een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In geval van terugkeer zal Meneer M. geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten."

2.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer:

- een notificatie dat zij wordt benoemd als "Senior Vice President" vanaf maart 2015 en
- een document waarmee zij wenst aan te tonen dat haar broer haar documenten trachtte op te sturen.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij politiek actief was bij de politieke partij PTI. Zij zou zich publiekelijk hebben uitgesproken tegen het Pakistaanse leger en vermoedens hebben geuit over de samenwerking tussen dit leger en TTP. De verzoekende partij zou in het kader van haar studies tevens een prototype van spionagerobot hebben ontwikkeld waardoor de taliban zich gevisieerd voelde. In november 2018 zou de verzoekende partij in haar dorp ontvoerd zijn door de facilitators van de taliban. Eind 2018 werd zij door onbekenden beschoten, doch zij vermoedt dat het leger achter deze aanval zat. De verzoekende partij voert aan dat zij ook door de ISI en de MI werd gevisieerd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoekschrift legt de verzoekende partij de volgende stukken voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar identiteitskaart, een attest van haar woonplaats, de overlijdensakte van haar moeder, haar studentenkaart en een enveloppe (originele documenten), alsook twee family registration certificates, documenten betreffende haar secundaire en universitaire studies, een usb-stick met daarop foto's en informatie over haar project, foto's van een politieke bijeenkomst, foto's van een bijeenkomst, een Information Report over haar, een FIR ingediend door haar en medische attesten (kopieën).

De identiteitskaart, het attest van haar woonplaats, de overlijdensakte van haar moeder, haar studentenkaart, de documenten betreffende haar secundaire en universitaire studies, de foto's en informatie over haar project (prototype spionagerobot) en de foto's van bijeenkomsten, tonen enkel de identiteit van de verzoekende partij, het overlijden van haar moeder, haar opleiding en haar politieke engagement aan, elementen die heden op zich niet worden betwist maar waaruit in deze stand van zaken niet onomstotelijk de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen blijken. Het is overigens opvallend dat de verzoekende partij zelf een foto van haar eigen beweerde ontvoering waarop fatwa's tegen haar zouden zijn uitgesproken voorlegt, temeer daar zij in haar verzoekschrift stelt dat de taliban steeds op heimelijke wijze tewerk gaan. Met betrekking tot voormelde foto wordt bovendien in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Bovendien lijkt u op deze foto eerder een vergadering bij te wonen, dan ontvoerd te zijn van uw huis.”* Betreffende het Information Report wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat dit document door gelijk wie en gelijk waar en wanneer kan worden opgesteld. Het FIR dat de verzoekende partij indiende, bevat slechts de weergave van haar eigen verklaringen, temeer daar zij beweert dat de politiediensten bepaalde van haar verklaringen niet in deze FIR wilden opnemen. De medische attesten handelen over pijn aan de schouders omwille van haar werk en staven op zich dan ook niet de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten.

In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift heeft zij geen lidkaart van de PTI uit 2010 voorgelegd. Evenmin werd een dergelijke lidkaart aan het verzoekende partij toegevoegd. In zoverre de verzoekende partij doelt op het document waarin haar deelname wordt bevestigd aan de National Youth Assembly, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat deze Assembly een soort jeugdparlement is doch dat dit niet louter toegankelijk is voor leden van politieke partijen. Op zich toont deze toelating tot deelname aan de National Youth Assembly dan ook niet de politieke activiteiten van de verzoekende partij aan, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat zij omwille van deze activiteiten werd gevisieerd.

De notificatie dat de verzoekende partij als *“Senior Vice President”* vanaf maart 2015 (aanvullende nota, stuk 1) wordt benoemd, stemt niet overeen met de verklaringen van de verzoekende partij. In dit document wordt gesteld dat de verzoekende partij vanaf maart 2015 senior vicepresident van *“Insaf Youth Wing”* wordt. De verzoekende partij heeft echter verklaard dat zij deze functie pas vanaf eind 2017 bekleed heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Bijgevolg kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend.

Uit het document dat blijkens de aanvullende nota moet aantonen dat de broer van de verzoekende partij haar documenten trachtte op te sturen (aanvullende nota, stuk 2), blijkt niet welke documenten haar broer zou hebben willen opsturen en op wijze deze documenten invloed zouden hebben op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Op zich kan uit dit document dan ook niet de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten blijken.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in zoverre de verzoekende partij Pakistaanse documenten voorlegt, erop dient te worden gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. In zoverre de verzoekende partij slechts kopieën voorlegt, dient erop gewezen dat deze wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze motiveert dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet *in concreto* aannemelijk maakt.

Zo motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht dat de verzoekende partij de door haar voorgestelde politieke activiteiten niet weet te staven door middel van afdoende bewijskrachtige stukken, zodat, hoewel kan worden aangenomen dat de verzoekende partij politiek actief was, dient besloten dat dit activisme niet dermate groot was als zij tracht te laten uitschijnen:

"Hierbij wenst het CGVS vooreerst op te merken dat uw betrokkenheid bij de Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI) minder groot is dan u wenst te laten uitschijnen. U geeft namelijk aan dat u zich actief inzette voor de partij door stemmen te ronselen, vergaderingen bij te wonen, publieke bijeenkomsten te organiseren en als vrijwillig sociaal werker. Op het einde van 2017 werd u tevens senior vicepresident van de jeugdafdeling van PTI (CGVS p.7). Ondanks dit grote engagement laat u het evenwel uit uw lidmaatschap op overtuigende wijze te staven. U legt dan wel een e-mail, foto's van bijeenkomsten en een video van een speech neer die uw lidmaatschap moeten staven, maar uit deze documenten kan geen grote betrokkenheid bij de PTI worden afgeleid. Op de foto's van de bijeenkomsten bent u dan wel te zien, maar ze bewijzen niet dat u een actief lid was van de PTI, noch uw mate van betrokkenheid bij deze partij. In de e-mail die u neerlegt wordt enkel vermeld dat u op de shortlist staat om lid te worden van de National Youth Assembly (NYA). De NYA is "the largest youth forum to hold youth parliamentary sessions where thousands of young Pakistanis are taking part in different youth parliamentary sessions of the NYA to become future leaders, bureaucrats, social workers, philosophers and responsible citizens" (zie landinfo, document 4). Uw mogelijke selectie voor de NYA vormt dus geen bewijs dat u lid was van een politieke partij. U was namelijk ook student en kon hierdoor ook in aanmerking komen. Bovendien is op de door u neergelegde e-mail niet alle info beschikbaar waardoor het onmogelijk is om te verifiëren of dit over een oprecht document gaat. Zo is het e-mailadres van de afzender niet volledig zichtbaar en staat slechts een deel van de e-mail op de printscreen die u nam en neerlegde. De door u neergelegde e-mail heeft dan ook nagenoeg geen bewijswaarde. Het beeldfragment van de speech die u deed, kan ook niet volstaan als voldoende bewijsmateriaal om uw jarenlange engagement te staven. Hierbij dient er op gewezen te worden dat niet zo zeer betwijfeld wordt dat u lid was van de PTI, maar wel de mate waarin u betrokken was bij de partij. U legt dus geen enkel overtuigend document neer waaruit kan besloten worden dat u een actief lid was van de PTI. Van iemand die jarenlang een actief lid was van de PTI zou nochtans heel wat bewijsmateriaal verwacht kunnen worden, te beginnen met een lidkaart, foto's van het vrijwilligerswerk, mailverkeer naar aanleiding van de evenementen die u organiseerde ... U zou zelfs verkozen zijn tot senior vicepresident, maar ook hiervan legt u geen enkel bewijs neer (CGVS p.7). Dat u hiervan niets van voorlegt doet dan ook vermoeden dat uw betrokkenheid bij de PTI bijzonder relatief is. Hierbij is het overigens opvallend dat ook op uw facebook-profiel geen enkel spoor van uw politiek activisme terug te vinden is (zie landeninfo, document 1a). Uw bewering dat uw laptop in beslag genomen werd, biedt hierbij onvoldoende verantwoording voor uw gebrek aan bewijsmateriaal (CGVS p.9). Van iemand met een dergelijk grote betrokkenheid bij de PTI als u wenst te laten uitschijnen kan immers worden verwacht dat die zijn betrokkenheid ook kan staven aan de hand van bewijsmateriaal dat niet enkel op een laptop beschikbaar is. Zo is mailverkeer raadpleegbaar vanaf verschillende toestellen. Ook foto's worden gedeeld via verschillende kanalen. U heeft bijgevolg uw actieve lidmaatschap van de PTI niet aangetoond."

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen en te wijzen op de documenten die zij heeft voorgelegd. Aldus werpt zij geen ander licht op de voorgaande motivering uit de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij stelt dat zij in Griekenland pas haar Facebookprofiel aanmaakte en dat zij in Pakistan niet actief was op sociale media, dient vastgesteld dat dit slecht een *post factum*-bewering betreft aangezien zij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding hiervan maakte toen zij hierover werd bevraagd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gelet op het door de verzoekende partij voorgehouden profiel van iemand die een grote rol speelde bij de PTI, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij wel degelijk bijkomende documenten kan voorleggen waaruit haar grote politieke engagement zouden kunnen blijken, *quod non*. Zij omschrijft haar takenpakket immers onder meer als het ronselen van stemmen en het organiseren van publieke bijeenkomsten, zaken waaromtrent redelijkerwijze kan worden verwacht dat hiervan documenten worden opgesteld. Verder laat de verzoekende partij na te duiden waarom zij niet in staat zou zijn om e-mailverkeer betreffende haar politieke activiteiten voor te leggen, zoals zij in haar verzoekschrift stelt. Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar tijdens het persoonlijk onderhoud bijkomende vragen hadden moeten worden gesteld met betrekking tot haar politiek activisme, laat zij na te duiden welke bijkomende informatie zij nog zou hebben willen geven en/of op welke wijze deze bijkomende informatie op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht zou werpen. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is dergelijk verweer allerm minst ernstig. Gelet op het profiel dat de verzoekende partij zich aanmeet, met name iemand die een belangrijke functie bekleedde en verschillende publieke activiteiten organiseerde voor de politieke partij PTI, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij stukken voorlegt waaruit dit profiel kan blijken, *quod non*.

Bovendien stemt de inhoud van de notificatie dat de verzoekende partij wordt benoemd als “*Senior Vice President*” vanaf maart 2015 (aanvullende nota, stuk 1) niet overeen met haar verklaringen. Waar in dit document wordt gesteld dat de verzoekende partij vanaf maart 2015 senior vicepresident van “*Insaf Youth Wing*” wordt, verklaarde zij zelf dat zij deze functie pas eind 2017 bekleedde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). De tegenstrijdigheid bevestigt dat de verzoekende partij zich een belangrijker profiel tracht aan te meten dan zij in werkelijkheid uitoefende. Hoewel kan worden aangenomen dat de verzoekende partij politiek actief was in Pakistan, maakt zij niet aannemelijk dat zij een belangrijke en/of zichtbare functie uitoefende. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid dat zij omwille van haar politiek activisme werd geviseerd, ondermijnd.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij zich publiekelijk uitsprak tegen het Pakistaanse leger en haar vermoeden kenbaar maakte van de samenwerking tussen dit leger en de TTP, temeer daar zij geen enkel stuk ter staving hiervan voorlegt: *“Wat er ook van zij, u bent er ten tweede niet in geslaagd aan te tonen dat u zich publiekelijk zou hebben uitgesproken tegen het Pakistaanse leger en hun samenwerking met de TTP. U laat het immers na om hier enig bewijs van neer te leggen. U beweert nochtans dat u zich al sinds 2014 realiseerde dat het leger en de TTP samenwerkte en geeft aan dat u zich sinds 2018 actief uitgesproken heeft over deze realisatie (CGVS p.8). Dat u hiervan geen enkele video, foto of tekst kan voorleggen doet dan ook vermoeden dat u nooit een dergelijk publieke uitspraken heeft gedaan tegen het leger of de TTP.”*

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet volstaat teneinde op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. De verzoekende partij laat na te verduidelijken waarom zij zich reeds in 2014 van voornoemde zaken bewust was, doch zich er pas in 2018 over uitsprak, alsook waarom zij geen enkel stuk kan voorleggen waaruit hier publiekelijke verklaringen zouden kunnen blijken. Daarenboven kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij uitgebreide en doorleefde verklaringen aflegt over de manier waarop en de redenen waarvoor zij zich publiekelijk uitsprak tegen het Pakistaanse leger en haar vermoeden kenbaar maakte van de samenwerking tussen dit leger en de TTP, *quod non*. De verzoekende partij verhaalt weliswaar over haar overtuiging met betrekking tot het Pakistaanse leger en de link met de TTP, doch zij verzuimt hierbij te verduidelijken op welke wijze zij haar overtuiging publiekelijk uitte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-10).

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het kader van haar studies een prototype spionagerobot ontwikkelde, doch op zich kan hieruit niet blijken dat zij hierdoor door de taliban en/of de Pakistaanse autoriteiten werd geviseerd. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat verschillende militaire en politionele diensten in Pakistan en daarbuiten de in Pakistan actieve taliban in het oog trachten te houden, hierbij gebruik makend van een veelheid aan spionagetechnieken en inlichtingendiensten. Dat de verzoekende partij in deze context zou worden geviseerd omdat zij als student een prototype spionagerobot heeft ontwikkeld en claimt dat deze ook in de strijd tegen de taliban in Pakistan zou kunnen worden ingezet, kan niet worden aangenomen gelet op de beperkte impact van verzoekers project in vergelijking met de spionagetechnieken die daadwerkelijk tegen hen worden aangewend. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van de verzoekende partij in haar geboortestreek gelet op haar tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen: *“Wat betreft de ontvoering in uw geboortestreek is het immers allereerst bijzonder opvallend dat u hier een foto van kan voorleggen. Bovendien lijkt u op deze foto eerder een vergadering bij te wonen, dan ontvoerd te zijn van uw huis. Uw verklaringen betreffende uw ontvoering wijzigde u ook doorheen uw interview. Zo gaf u aanvankelijk nog aan dat u op deze vergadering werd medegedeeld dat u geen project tegen de TTP mocht doen, want dat u dan tegen de Islam was en dat u uw excuses moest bieden, wat u ook zou gedaan hebben (CGVS p.8). Later in het interview gaf u plots aan dat er meerdere fatwa's tegen u werden uitgesproken en dat u niet meer naar de moskee mocht gaan om te bidden (CGVS p.10-11, 13). Dat u niet meteen vertelde over de fatwa's die tegen u werden uitgesproken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich ook na uw ontvoering noch in uw geboortestreek bevond. Ze bezocht u Tangi, wat zich ook in Charsadda district bevond (CGVS p.8). Dat u nadat er een fatwa tegen u werd uitgesproken alsnog in uw geboortestreek bleef vertoeven kan allesbehalve overtuigen.*

Bovendien kan er verwacht worden dat u van een dergelijke grote gebeurtenis toch enige vorm van bewijs kan voorleggen, in casu quod non."

Nogmaals komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Hoger werd reeds vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij een foto voorlegt van haar eigen ontvoering (zie *supra*). Bovendien bezocht de verzoekende partij wel degelijk nog steeds haar geboortestreek, ondanks haar bewering dat er tegen haar fatwa's werden uitgesproken. Zij bezocht immers ook nog Tangi (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), en trok dus niet enkel naar Peshawar en Islamabad zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt.

Betreffende de aanval op de verzoekende partij in Tangi eind 2018 motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat zij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt en dat zij geen afdoende bewijskrachtige stukken ter staving van dit beweerde incident voorlegt: *"Ook wat betreft de aanval op u in Tangi kan u niet overtuigen. Zo legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw vrij relaas gaf u namelijk aan dat u na het schietincident naar het ziekenhuis gebracht werd en er een spoedbehandeling kreeg (CGVS p.8). Later in het interview gaf u dan weer aan dat u naar een kleine apotheek ging en er EHBO kreeg (CGVS p.11). Dat u over zulke essentiële aspecten van uw asielrelaas niet coherent kan vertellen ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U laat het bovendien na om medische attesten neer te leggen waaruit uw verwondingen blijken. U legt dan wel twee Belgische medische attesten neer, maar deze geven enkel aan dat u last heeft van uw schouder vanwege uw werk. Ze hebben dan ook geen betrekking op het vermeende schietincident. Voorts bestaan uw verklaringen betreffende deze aanval over een danige hoeveelheid aan toevalligheden, dat de kans bijzonder klein is dat een dergelijke gebeurtenis werkelijk plaatsvond. Zo geeft u aan dat er plots een auto was vanwaar schoten op u gelost werden. U stak vervolgens een brug over en nadien was er een schapenkudde en u viel waardoor uw belagers u niet meer konden zien (CGVS p.11). Hierbij is het bijzonder opvallend dat er twee mensen u probeerde te doden vanuit een auto, maar dat geen van hen er in slaagde om u te raken. Daarnaast kon u tijdens de aanval nog een brug oversteken voor u geraakt werd. Nadat u viel besloten uw aanvallers dat ze u geraakt werden en vertrokken ze, zonder dit te verifiëren. De FIR die u indiende tegen uw belagers kan hierbij eveneens niet overtuigen. Zo legt u vooreerst slechts een kopie neer, die eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk. Gezien de wijdverbreide corruptie in Pakistan is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten ook bijzonder relatief. Het is hierbij voorts bijzonder opvallend dat u jegens de politie volharde dat het leger achter deze aanval zat. U was namelijk ontvoerd in uw dorp en er werden fatwa's tegen u uitgesproken. Een aanval door de facilitators van de TTP zou veel meer plausibel zijn. Uit de verklaringen betreffende de aanval blijkt overigens geenszins dat die door gespecialiseerde personen gebeurde. Uw verklaringen betreffende de aanval in Tangi blijken dan ook ongeloofwaardig te zijn."*

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij na de aanval naar een kleine kliniek werd gebracht waarnaast een apotheek is gelegen en aanvoert dat er tijdens het persoonlijk onderhoud sprake was van een begrips- en/of vertaalfout, kan zij niet worden bijgetreden. De verzoekende partij verklaarde immers aanvankelijk: *"Ik ging naar het ziekenhuis en kreeg de spoedbehandeling."* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), waar zij later verklaarde: *"[...] in onze regio was er een kleine dispencery waar ik ehbo kreeg [...]"* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Noch tijdens haar persoonlijk onderhoud, noch in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) maakte de verzoekende partij en/of haar advocaat enige melding van vertaal- of andere communicatieproblemen. Verder laat de verzoekende partij na te duiden waarom het feit dat zij op een motorfiets zat en werd beschoten vanuit een auto het aannemelijk karakter van haar bewering dat zij haar niet konden raken, zou vergroten. De verzoekende partij verklaarde immers te vermoeden dat de aanval het werk was van het leger (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) – waar zij in haar verzoekschrift overigens lijkt terug te krabbelen door te stellen: *"Wat betreft de mensen achter de aanval op verzoeker in Tangi. Verzoeker weet niet zeker wie het is. Verzoeker heeft echter al jaren twijfels over de connectie tussen de Taliban en het leger. Verzoeker weet dat zowel het leger als de Taliban tegen hem zijn. Hij is dan ook bang voor beide."* – zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij door ervaren schutters onder vuur werd genomen. Voor het overige komt de verzoekende partij niet verder dan het volharden in haar eerdere verklaringen, hetgeen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven geen ander licht werpt.

Tenslotte motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de intimidaties en bedreigingen die de verzoekende partij stelt te hebben ondergaan door

middel van dreigtelefoons, extra controles en arrestatie aangezien de door haar ter staving hiervan voorgelegde stukken niet kunnen overtuigen: "Verder geeft u aan dat u algemeen gevisieerd werd via dreigtelefoons, extra controles, en enkele arrestaties. Wederom dient te worden vastgesteld dat u het nalaat om hier enige vorm van bewijs van neer te leggen. Als u zodanig gevisieerd werd is het immers niet aannemelijk dat u geen enkel van deze incidenten kan aantonen. De documenten die u wel neerlegt om te staven dat u vervolgd werd, met name de twee family registration certificates (FRC) en het informatierapport over u, kunnen hierbij allesbehalve overtuigen. Aan de hand van de twee FRC's wenst u aan te tonen dat uw identiteit geblokkeerd werd bij de Nadra (CGVS p.8-9). Op de eerste FRC wordt u immers vermeld en op de tweede FRC ontbreekt uw naam. De oudste FRC die u neerlegt en waar u nog op staat dateert evenwel van 27 mei 2019 en dus van 10 dagen voor uw vertrek uit Pakistan op 6 juni 2019 (CGVS p.4). Uw identiteit werd dus niet geblokkeerd in de periode dat u nog in Pakistan verbleef zoals u beweert. De tweede FRC die u neerlegt en waar uw naam niet wordt vermeld, kan daarnaast geen bewijs vormen dat uw identiteit geblokkeerd zou zijn. Ook uw zus H.G. wordt niet op deze FRC vermeld en u geeft geen enkele reden waarom ook haar identiteit geblokkeerd zou zijn. Mogelijks bevat de meest recente FRC dus andere informatie omdat u zich in het buitenland bevond en uw zus trouwde. De recentste FRC werd overigens door uw vader aangevraagd en de oudste door u, hetgeen ook een mogelijks verschil in familieleden kan verklaren. Wat er ook van zij, de FRC's die u neerlegt zijn slechts zwart-wit kopieën die eenvoudig te manipuleren zijn. Bovendien is het opvallend dat de meest recente FRC, die opgesteld werd op 10 februari 2020 nog de naam van uw moeder bevat, terwijl zij reeds op 13 september 2019 overleed. De meest recente FRC blijkt dan ook weinig betrouwbaar. Indien uw identiteit werkelijk geblokkeerd zou zijn, zijn er overigens betere manieren om dit te bewijzen. U heeft namelijk een Pakistaanse identiteitskaart en zou zo kunnen inloggen op de website van de Nadra. Dat u zich alsnog beperkt tot een onvolledige FRC vormt dus verre van bewijs van uw beweerde vervolging.

Het informatierapport dat u neerlegt blijkt een simpel getypt document dat eender wie kan opstellen. Het document heeft dus nagenoeg geen bewijswaarde. Geconfronteerd met deze vaststelling beweerde u dat het document een stempel bevat van de special branch (CGVS p.11). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat het door u neergelegde document geen stempel bevat, wijzigde u uw verklaringen door simpelweg te stellen dat als de special branch een originele versie had afgeleverd, dat ze er dan een stempel hadden moeten opzetten (CGVS p.11). Deze verklaring houdt absoluut geen steek en u lijkt uw relaas tijdens het interview nog op te bouwen. Voorts is het opvallend dat het document in het Engels werd opgesteld en het geen template volgt. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat het om een top secret document gaat en dat er veel in het Engels gecommuniceerd wordt (CGVS p.10-11). Zelfs bij geheime communicatie dient evenwel voldaan te worden aan bepaalde regels en verplichtingen. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de boodschap dat u lid was van PTM op dusdanige wijze verspreid zou worden over de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Bovendien is het onduidelijk waarom een dergelijk document geheim moest blijven. Ze beschuldigden u immers van lidmaatschap van de PTM, hetgeen een gegronde reden tot onderzoek naar uw persoon zou vormen. Voorts is het zeer onwaarschijnlijk dat een dergelijk geheim rapport rond zou gaan over u, maar dat er verder geen officiële procedures tegen u liepen (CGVS p.12). U werd zelfs niet, of toch niet zo ver u weet, op een exit ontrol list geplaatst (CGVS p.12)."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat haar zus H.G. op het tweede Family Registration Certificate (hierna: FRC) niet wordt vermeld omdat zij als gehuwde vrouw op het FRC van haar echtgenoot wordt vermeld, laat zij na hiervan enig objectief stuk voor te leggen. Hoe dan ook toont het niet-vermelden van haar zus H.G. op het laatste FRC op zich niet aan dat haar identiteit werd geblokkeerd. Temeer daar dit laatste FRC werd aangevraagd door haar vader op een moment dat de verzoekende partij zelf Pakistan reeds had verlaten. Dat het overlijden van haar moeder nog niet werd doorgegeven aan NADRA en dat haar naam daarom nog op het laatste FRC wordt vermeld, is een blote *post factum*-bewering. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien de moeder van de verzoekende partij reeds op 13 september 2019 overleed, haar naam niet meer zou worden vermeld op een FRC dat op 10 februari 2020 werd uitgereikt. Wat betreft het informatierapport over haar komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te bevestigen dat zij dit document zo, in het Engels opgesteld, heeft ontvangen. Hiermee werpt zij evenwel geen ander licht op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat dergelijk document door gelijk wie en gelijk waar en wanneer kan worden opgemaakt, dat de verzoekende partij uiteenlopende verklaringen aflegt over het al dan niet bevatten van een stempel en dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat men de verzoekende partij omwille van haar betrokkenheid bij de PTM aan de hand van een dergelijk document zou viseren.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-

generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene

toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de “peace committees”, een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat

u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De in het verzoekschrift opgenomen informatie (p. 8-9) is dezelfde als de door de verwerende partij gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing). Aldus brengt de verzoekende partij geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. Waar zij aanvoert dat zij een burger is met een bepaald profiel, namelijk daar zij politiek actief is, dient erop gewezen dat elementen die het voorwerp uitmaken van een beoordeling in het licht van artikelen 48/3 en 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die de kans verhogen dat de verzoekende partij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoger werd bovendien vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij binnen de PTI een dermate belangrijke en/of zichtbare functie bekleedde. De verzoekende partij laat dan ook na *in concreto* te duiden op welke wijze haar politieke activiteiten in haar hoofde het risico zouden vergroten dat zij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld in haar regio van herkomst. Aldus slaagt de verzoekende partij er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

10. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

11. Op welke wijze artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, kan niet worden ingezien. Dit artikel betreft immers de situatie van een volgend verzoek om internationale bescherming, *quod non in casu*.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS